

Hampurin suomalaisen merimieskirkon juttelukerho

Suomalaiset pitävät monin tavoin yhteyttä toisiinsa maailmalla asuessaan. On virallisia ja epävirallisia kerhoja, seuroja, yhdistyksiä, kuoroja, saunaryhmiä. Hampurin suomalaisella merimieskirkolla kokoontuu muun muassa juttelukerho, johon kerholaisten lisäksi ottaa osaa papukaija Tseki.

Tapanani oli käydä pitämäni opastuksen jälkeen kirkolla hetki huoahdamassa. Seurassani oli usein suomalainen Anita Lintunen. Tuumimme, että lisää suomalaisia sopisi hyvin joukkoon. Tästä sai alkunsa merimieskirkon epävirallinen ”juttelukerho”, joksi sen nimi pidetty kanttorimme Timo Valtonen.

Kerholla on muutama sääntö: sinne saa tulla tai olla tulematta eikä ilmoittautumisia ole. Etukäteen ei ole tiedossa, keitä tulee tapaamiseen. Yksin en ole kuitenkaan koskaan ollut siellä. Ennätys on 22 henkilöä. Edustettuna on koko Suomi Ivalosta Helsinkiin. Hampurin suomalaisten on helppo saapua sataman lähellä sijaitsevalle merimieskirkolle, sillä liikenneyhteydet entisen pormestarin Ditmar Koel’ in mukaan nimetylle kadulle ovat hyvät.

Kerhon seurustelukieli on suomi. Tapaaminen ei ole vain terapiaa, kuten jotkut nimittävät sitä, vaan myös äidinkielen huoltoa. Eräänä karkauspäivänä eivät enää kaikki muistaneet karkauspäivä-sanaa, ja puhuimme pitkään karkauspäivän perinteestä.

Monet meistä ”työistä” puhuvat saksaa kotona, työssä, ostoksilla jne., joten äidinkielen käyttö on tarpeen. Saksalaisten sanojen pujahtamista keskusteluun ei voi aina välttää, varsinkin, kun on kiire kertoa! Puhumme myös uusista suomalaissanoista. Keskustelua käydään aiheesta kuin aiheesta, vakavasta mukavaan. Yksi jatkuva puheenaihe on kotimaa ja matkat sinne.

Kirkon ”henkilökuntaan” kuuluu papukaija Tseki. Kirjastohuoneen pitkän pöydän ympärillä istuessamme puheensorina ei miellyttänyt Tsekiä, vaan se kiljaisi häkistä yhätkiä: ”Hiljaa!” Me nauroimme tietysti entistä enemmän. Tseki on oppinut sanan, koska sen innostuessa liikaa, sitä itseään komennetaan tällä sanalla. Uusille tulijoille Tseki kaiuttaa: ”Terve terve!”

Kerho kokoontuu epäsäännöllisesti. Valitsimme jonkin illan ja lähetämme sanan kiertämään puhelimit-

Hampurin suomalaisella merimieskirkolla vas. Anita Lintunen-Nagel, Aila Hasecker, Kaarina Trescher, Anneli Lau (edessä selin Raija Hoffmann).

se sekä faksilla, joka alkaa aina sanoilla ”Hei tytöt!” Koska tapaamiset eivät ole säännöllisin välein, vältymme ”joko taas on se päivä” -tunteelta. Vaihuvuus kerhossamme on melkoinen, mikä on hyväksi uusien näkökulmien saamiseen keskusteluissa. Jos kirkolle tulee sattumalta muita suomalaisia, istahtavat he joukkoon, kuten viimeksi ”uusi” Leena Niedersachsenin osavaltiosta.

Osallistujien taholta on tullut ehdotuksia säännöllisistä kuukausitapaamisista, esitelmistä ja alustuksista keskusteluineen, jopa englannintunneista. Jokainen saa tietenkin kutsua milloin vain väkeä kokoon. Koska uusille ehdotuksille ei ole kuitenkaan löytynyt organisoijia, on juttelukerhomme toiminut entiseen, spontaaniin tapansa.

Me ulkosuomalaiset tarvitsemme toisiamme. Monilla ei ole asuinmaassaan omaisia, osittain tämä puute korvaantuu ystäväpiirillä. Juttelu-kerhon tapaamiset ovat jatkuneet jo vuosia. Samalla teemme kirkon kaupasta suomalaisostoksia (ruisleipää, mustikkakeittoa, lakritsaa, sinappia, suomalaisia lehtiä) sekä katselemme mahdollisia taidenäyttelyitä tai lainaamme kirjaston kirjoja.

Kaarina Dehls